

NAŠ VELIKI SERIJAL O BIN LADINU I EL-KAIDI IZ PERA DR. FADLA I U PRIJEVODU MUFTIJE ŠEVKE EFENDIJE OMERBAŠIĆA

KAKO JE ROĐENA EL-KAIDA (1)

Dr. Fadl objašnjava kako je El-Kaida, odnosno Bin Ladin, namjeravala zadobiti povjerenje islamskoga svijeta. Njegov je cilj bio stati na čelo islamskoga svijeta, ali želje u odnosu na stvarne mogućnosti bile su teško ostvarive. Jedini način da svoje namjere ostvari jeste crpsti snagu iz narodnih masa, a islamske mase se mogu ustalapati isticanjem najvećih islamskih vrijednosti i svetinja:

1. Dići visoko simbole koji pale narodne mase kao što su džihad protiv Amerike i Izraela i oslobađanje triju islamskih svetih mjesta Mekke, Medine i Jeruzalema.
2. Poduzeti neke radikalne mjere protiv američkih i izraelskih ciljeva što bi potvrdilo snagu El-Kaide i njenu mogućnost da udari neprijatelja u njegova najosjetljivija mjesta. Bin Ladin je odabrao da ta osjetljiva mjesta budu udar na veleposlanstvo Amerike u Najrobiju, napad na američki razarač Cool u Adenu u Jemenu i napad na Pentagon i njujorške blizance.

Ovih dana vijest o ubojstvu vođe terorističke mreže El-Kaida, Usame ibn Ladina, bila je glavna vijest u svijetu. Novinari brojnih medija dali su se u potragu za informacijama kako bi svoje medije pisane, gledane, radijske i elektronske što bolje i kvalitetnije popunili informacijama koje traže njihovi pretplatnici.

O El-Kaidi i njenim vođama vrlo se malo znalo i zbog toga se u svijetu medija stvarala kontradiktorna slika. Ni bivši El-Kaidovci koji su proveli po nekoliko godina u nezakonitom američkom zatvoru u bazi Guantánamo, nisu bili gorljivi, niti su svijetu i medijima otkrivali dobro čuvane informacije. Početkom ove godine, arapski neovisni dnevnik *Šerkul-Evsat* objavio je, u devet nastavaka, sjećanja osnivača islamske džihadске organizacije *El-džihad*, dr. Fadla, pod naslovom *Budućnost sukoba u Afganistanu*. Ova Fadlova sjećanja smatraju se uspješnim i realnim prikazom svega što se događa u Afganistanu.

Sjećanja dr. Fadla protežu se na rođenje El-Kaide, njene ambicije, odgovornost Bin Ladina za američku okupaciju Iraka i Afganistana, te cijena koja je plaćena za napad na američke gradove New York i Washington, te napad na Mombaj u Indiji 2008. godine.

Vjerujemo da će naši čitatelji htjeti rado doći do informacija o El-Kaidi, Usami bin Ladinu i svemu što se događalo od 1979. godine do danas, i zato smo

odlučili da u devet nastavaka objavimo sjećanja dr. Imama Eš-Šerifa, poznatijeg po nadimku dr. Fadla, liječnika-kirurga koji je punih deset godina u Afganistanu liječio brojne ranjenike i bolesne i dolazio u dodir s velikim brojem mudžahida, pa je na temelju tog golemog iskustva i odlučio progovoriti. I on je 2009. godine proglašen jednim od 100 najutjecajnijih osoba u svijetu. Za njega se tvrdi da je ponudio temeljni zakon organizaciji El-Kaide, ali je odbijen od njenog osnivača i tu počinju razlike u pogledu na džihad.

Na početku svoga sjećanja dr. Fadl govori o stradanjima afganistanskog naroda koji neprestano krvavi od 1979.. godine kad je počeo oslobodilački rat protiv SSSR-a.

1. Od 1979. do 1989. Afganistanci su se borili protiv sovjetske okupacije;
2. Od 1989. do 1992. godine Afganistanci su vodili džihad protiv afganistanske komunističke vlasti;
3. Od 1992. do 1996. godine u Afganistanu se dogodio građanski rat koga su na suprotnim stranama vodili Hikmetijar protiv Rabbanija.
4. Od 1996. do 2001. godine vodio se također građanski rat Talibana protiv takozvanog sjevernog saveza na čelu sa generalom Rašidom Dostun.
5. Od 2001. do danas Afganistanci vode rat protiv američkih okupatora i saveznika.

Pretpostavlja se da je u trideset-godišnjim ratovima poginulo oko milijun vojnika i civila i da je isto toliko ranjeno, a nekoliko milijuna izbjeglih, udovica i siročadi. Dr. Fadl je proveo u Afganistanu kao liječnik-kirurg punih deset godina, liječeći ranjene i bolesne, i to od 1983. do 1993. godine. Za to vrijeme dr. Fadl je uvježbao desetine doktora Afganaca i Arapa koji su došli u ovu zemlju pomoći ugroženom narodu. Za vrijeme svoga boravka u Afganistanu, dr. Fadl je osnovao brojne bolnice i medicinske ordinacije. Radeći na humanoj medicini, dr. Fadl je imao odličan uvid u sve što se događalo u ovoj zemlji. Zbog dugogodišnjeg boravka u Afganistanu i odličnog poznavanja prilika u toj zemlji, smatrao je svojom dužnošću da to iskustvo prenese svijetu, posebno arapskom i islamskom, kako bi iz krvavih događaja uzeli pouku. Dr. Fadl prenosi izjavu jednog od osnivača El-Kaide i njenog glasnogovornika dr. Zavahirija koji kaže: *Kada sam polovicom 1983. godine došao u Pakistan u grad Peševar broj Arapa koji su došli u džihad nije prelazio više od dvadeset. Polovica se bavila humanitarnim poslovima a druga polovica ratovali protiv Sovjeta. Godine 1984. u Peševar stiže šejh Abdullah Azzam i osniva ured za prihvatanje mudžahida. Nakon dobre promidžbe broj mudžahida se povećao. Neki tvrde da ih je bilo deset tisuća, što nije točno. Većina njih su dolazili na nekoliko tjedana u džihad i potom se vraćali u svoje zemlje. Prema mojim informacijama najviše ih je bilo pet tisuća.*

Što se tiče Bin Ladina on je u prvi mah prikupljao dobrovoljne priloge za ured koji je arapskim borcima pružao usluge. Nakon učestalih pritužbi na Ured, Bin Ladin je odlučio osnovati poseban Ured odvojen od ureda šejha Azzama. Nakon toga osnovao je poligon za vježbanje ratnih vještina u pokrajini Džadži u Afganistanu, 1988. godine, koji je prozvan Me'sedetul ensarul Areb. Riječ me'sede znači crna kuća. Arapski mudžahidi odlučili su realizirati prvu

borbenu akciju, napad na komunističku utvrdu zvanu utvrda Šavuni. Među njima bio je špijun koji je braniteljima odao njihovu namjeru. Kad su se Arapi približili utvrdi bili su opkoljeni i prisiljeni vratiti se nazad bez ikakvog uspjeha. Arapi iz drugih udruga ismijali su njihov pokušaj. Zbog toga su odlučili promijeniti ime organizacije iz Me'seda u el-Kaidatul Ensarul Arebi, a koja je kasnije kratko nazvana El-Kaida. Što se tiče Bin Ladina, on je često odlazio na put ostavljajući na čelu El-Kaide Egipćane Ebu Ubejdu el-Benširija i Ebu Hafsa el-Masrija. Dok se nalazio izvan Afganistana u šerijatskim poslovima Bin Ladina su mijenjali Ebu Hadži Iraki koji se trenutno nalazi u zatvoru u Americi, i Ebu Ibrahim el-Iraki, te Ebu Hafsa el-Murjani. Pomoć za El-Kaidu dolazila je izvana u Pakistan, posredstvom ureda za humanitarnu pomoć u Peševaru, a dijeljena je prema uputama Bin Ladina.

Prema tvrdnjama dr. Fadla Arapi u redovima mudžahida nisu imali bog zna kakvu ulogu unatoč njihovom učešću. Njihovo sudjelovanje u redovima mudžahida značilo je samo u tome što se iz nacionalne borbe prešlo u internacionalnu, i ohrabrenje Afgancima da istraju u borbi za oslobođenje zemlje. U Pakistanu i Iranu nalazilo se nekoliko milijuna Afganaca, a u džihadu ih je sudjelovalo svega nekoliko tisuća.

Godine 1989. dogodio se prijelomni trenutak, kad je Ured za pomoć prišao Uredu šejha Azzama. Do tada oba su ureda okupljala Arape oko borbe protiv afganistanskih komunista. Iste godine Bin Ladin pokušava okupiti Arape u borbi protiv jemenskih komunista. Zatražio je od mudžahida da pred njim polažu prisegu. Tada je ured za pružanje pomoći prerastao u organizaciju (tanzim). Međutim u južnom Jemenu nije se ništa dogodilo, niti se organizacija borila protiv komunista. Polovicom 1992. godine komunistička vlada u Kabulu, na čelu Nedžibom, predala se mudžahidina posredstvom Ujedinjenih Naroda. Nakon toga različite frakcije mudžahidina su formirale vlast na čelu sa Burhanud-dinom Rabbanijem, dok je premijer bio Kalbud-din Hikmetijar, a ministar obrane Ahmed Šah mes'ud. Nakon toga vlada je zatražila od svih frakcija džihada da predaju oružje u ministarstvo obrane. Hikmetijar je prvi odbio predati oružje svom, kako on kaže, neprijatelju Ahmedu Šah mes'udu i tako je mjesec dana nakon ulaska u Kabul buknuo građanski rat između Rabbanija i Mes'uda na jednoj i Hikmetijara na drugoj strani. Taj sukob uzrokovao je opći metež na cijelom području Afganistana i oružane sukobe sa teškim posljedicama i golemim brojem žrtava. Afganistan je iz oslobodilačkog rata potonuo u najernji građanski rat. U takvom stanju 1993. godine Pakistan je zatražio od Arapa da napuste zemlju pod izgovorom da to traže Sjedinjene Američke države i neki arapski vođe, saveznici Amerike.

Tako su Arapi napustili Pakistan. Mali broj ih je ostao u Afganistanu opredijelivši se za jednu od zaraćenih strana, dok su drugi otišli boriti se u Bosnu ili Čečeniju. Dio njih su otišli u svoje zemlje i uključili se tamo u borbe i u tajne organizacije, kao primjerice u Egiptu i Alžiru, a dio se vratio u svoje zemlje, kao na primjer Saudijski i Jemenci, a nekolicina je otišla u Europu i zatražila politički azil.

Polovicom 1992. godine Bin Ladin dolazi u Pakistan nakon što je iz povjerljivih izvora doznao da mu se u priprema zabrana izlaska iz zemlje. Iz Pakistana je

želio otići u Sudan i tamo se nastaniti. Dr. Fadl mu savjetuje da se vrati u Saudijsku Arabiju i da otuda pomaže muslimanska pitanja u granicama njegovih mogućnosti, kao što je to radio u Afganistanu. Međutim on se već dogovorio s vladom Sudana.

Nakon što su morali napustiti Pakistan članovi El-Kaide su se raspršili po svim dijelovima svijeta. Njihov broj se kretao od 350-500, ne više. Mali broj njih ostao je u Afganistanu, a nekoliko desetina njih krenulo je s Bin Ladinom u Sudan. Bavili su se različitim poslovima; zemljoradnjom, trgovinom, građevinarstvom jer je Bin Ladin osnovao građevinsku tvrtku za koju je dobivao poslove od sudanske vlade. Jedan broj članova El-Kaide otišao je u Somaliju i tamo radili kao instruktori u redovima Islamskog saveza. Tom su prigodom uspostavili odnose sa pojedinim islamskim redovima u istočnoj Africi.

Kad je Ured za pomoć mudžahidima počeo prerastati u organizaciju (El-Kaidu) i kad je 1989. godine Bin Ladin zatražio od pripadnika prisegu na vjernost, jedan od njegovih pristalica Ebu Mus'ab Es-Suri zatražio je od njega da prije prisege predstavi plan i program jer nema organizacije vez plana i ne može tražiti vjernost od članova ako se ne zna zašto se bore. Bin Ladin se žestoko usprotivio i tu je došlo do razlaza između njega i Ebu Mus'aba. Ostali članovi organizacije pristali su na prisegu Bin Ladinu prema njegovom nahođenju. Tako je Bin Ladin postao središnja ličnost cijele organizacije i slušalo se samo njega. Njegova je ličnost toliko bila istaknuta u organizacije El-Kaide da je jedan Arap u to vrijeme predložio da se umjesto El-Kaida, organizacija nazove *Poduzeće Bin Ladina za džihad*.

Tako je džihadaska organizacija El-Kaida postala selefijska-vehabijska, bez plana i programa, bez pisane strategije, bez pisanih djela iz kojih bi se pokret mogao širiti. Umjesto toga organizacija se isključivo oslanjala na djela Selefija, što je značilo podjelu među muslimanima po nepriznatim vrijednostima. Tako je el-Kaida bila u najužem smislu vezana za osobu, a ne za program. Bin Ladin je i dalje odbijao postaviti plan organizacije i pravila ponašanja. Jedina pravila su bila njegovo mišljenje, a jedini program je onaj koji je on smislio. Okružio se osobama koje su striktno izvršavale njegove naredbe i želje. Bili su to uglavnom nekoliko stotina Saudijaca i Jemenaca, nešto malo Egipćana i Pakistanaca.

Možda se naizgled čini čudnim, ali dr. Fadl u svom prikazivanju džihada u Afganistanu tvrdi da je novac bio najvažnija stvar. Novac je kontrolirao sve, on je bio iznad svega pa čak i iznad svetosti samoga džihada.

Vrijeme boravka Bin Ladina u Sudanu karakteriziraju razni događaji, a među njima slijedeći:

1. Bin Ladin se žestoko sukobio s vladom Saudi Arabije. U tom sukobu vlada Sudana je imala velikog udjela.
2. Bin Ladin je priopćio svojim pristalicama da se namjerava sukobiti s Amerikancima. On je namjeravao sukobiti se s njima u Somaliji prije nego su napustili ovu zemlju. Naložio je svojim pristalicama da počnu sakupljati informacije o potencijalnim američkim ciljevima. Počeo je

1993. godine sa zemljama istočne Afrike, a zatim proširio aktivnost na ostale zemlje. Ta aktivnost El-Kaide rezultirala je napadom na veleposlanstva u Najrobiju (Kenija) i Daruselamu (Tanzanija). Ideja o napadu na Amerikance u Somaliji je otpala jer je iste otjerao Somalac Muhammed Farih Ajdid.

3. Bin Ladin počinje razmišljati kako doći do oružja za masovno uništenje (atomske, kemijske i biološke). Glavni razlog takvog razmišljanja je nedostatak ljudstva jer je El-Kaida brojala samo nekoliko stotina članova, i taj broj nikada nije bio veći, a na one na koje se mogao u cijelosti osloniti bilo ih je samo nekoliko desetaka. Najveći broj njih bili su nepismeni i neškolovani. Razgovore o oružju za masovno uništenje Bin Ladin je intenzivirao nakon što je Pakistan otkazao mudžahidima gostoprimstvo, 1993., i nakon što se većina članova raspršila po svijetu. Drugi razlog koji ga je poticao u potrazi za tim oružjem je raspad SSSR-a 1990. Pronio se glas da postoji objektivna mogućnost kupovine nuklearnog oružja na crnom tržištu, kao i stručnjaka za njegovu proizvodnju. Međutim ta ideja nije nikada ostvarena. Umjesto uporabe tog oružja razmišljalo se o upotrebi putničkih aviona sa golemim spremnicima za gorivo. Američke priče o nuklearnoj opasnosti El-Kaide bile su samo priče i ništa više. Organizacija nije nikada došla u posjed nuklearnog oružja. Amerika je s tim pričama željela pokriti propuste svojih obavještajnih službi.

Na Sudan su izvršeni snažni pritisci da protjera Bin Ladina. I tako je u svibnju 1996. godine sudanska vlada otkazala gostoprimstvo Bin Ladinu. Nakon što mu je osiguran boravak, Bin Ladin se vraća u Afganistan na područje Dželal Abada gdje je bio pod zaštitom jednog od vođa mudžahida šejha Junusa Halisa. U drugoj polovici 1996. godine Talibani u Afganistanu napreduju velikom brzinom, počevši od Kandahara preko Dželal Abada i na kraju ulaze u Kabul. Jedna od osobina Bin Ladina je da on nije u stanju biti bez pokrovitelja i zaštitnika. Za vrijeme džihada u Afganistanu radio je i djelovao u koordinaciji sa saudijskom vladom, Pakistanom i nekim od džihadskih organizacija. Za vrijeme boravka u Sudanu bio je pod zaštitom sudanske vlade od 1992. do 1996. U to vrijeme koordinirao je svoje akcije u Somaliji sa Islamskim savezom (Ittihadul-Islami), u drugoj polovici 1996. bio je pod zaštitom šejha Junusa Halisa, a od 1997. do rujna 2001. bio je pod zastavom Talibana. Pored njega Talibanima su prišli šejh Junus Halis i Dželaludin Hakani. Nakon 11. rujna 2001. godine njegovi su zaštitnici nepoznati a pretpostavlja se da bi to mogli biti ljudi iz obavještajne službe Pakistana. Valja znati da su njegovi zaštitnici bile uvijek jake organizacije.

U svezi Bin Ladinova ponovnog dolaska u Afganistan, dr. Fadl kaže: *Došavši u Afganistan u Bin Ladinu se javlja želja sukoba sa Amerikancima jer bi na taj način njegova popularnost u islamskom svijetu bila velika.*

Dr. Fadl objašnjava kako je El-Kaida, odnosno Bin Ladin, namjeravala zadobiti povjerenje islamskoga svijeta. Njegov je cilj bio stati na čelo islamskoga svijeta, ali želje u odnosu na stvarne mogućnosti bile su teško ostvarive. Jedini način

da svoje namjere ostvari jeste crpsti snagu iz narodnih masa, a islamske mase se mogu ustalasati isticanjem najvećih islamskih vrijednosti i svetinja:

1. Dići visoko simbole koji pale narodne mase kao što su džihad protiv Amerike i Izraela i oslobađanje triju islamskih svetih mjesta Mekke, Medine i Jeruzalema.
2. Poduzeti neke radikalne mjere protiv američkih i izraelskih ciljeva što bi potvrdilo snagu El-Kaide i njenu mogućnost da udari neprijatelja u njegova najosjetljivija mjesta. Bin Ladin je odabrao da ta osjetljiva mjesta budu udar na veleposlanstvo Amerike u Najrobiju, napad na američki razarač Cool u Adenu u Jemenu i napad na Pentagon i njujorške blizance.

Nakon dolaska u Afganistan, 1996., i savezništva s Talibanima 1997., Bin Ladin počinje ostvarivati svoju zamisao sukoba s Amerikancima ali tako da to bude sukob svih muslimana svijeta s Amerikom i to pod slijedećim uvjetima:

1. Na sva zvona objaviti da najveći problemi islamskoga svijeta dolaze od Amerike. Premda Kur'an kaže da svi problemi dolaze od nas samih, Bin Ladin tvrdi da dolaze od Amerike.
2. Bin Ladin i El-Kaida dobili su fetve od svih pakistanskih i afganistanskih šejhova o obvezi džihada protiv Amerike, to jest križara i cionista. U svezi s tim, veljače 1998. godine izdana je zajednička fetva šejhova dviju zemalja, a na traženje El-Kaide, da je ubojstvo Amerikanaca i njihovih saveznika, vojnika ili civila farzi-ajn svih muslimana u svim državama koji to uzmognu. Ovu fetvu je objavio dnevnik Kuds na arapskom jeziku 23. 2. 1998. godine. Ovoj fetvi pridružile su se neke islamske organizacije iz Pakistana i Bangladeša kao i dr. Ejmen Ez-Zavahiri osobno, ali ne i njegova džihadaska organizacija pod imenom *Džema'atu džihadil-Masrije*, a kojoj je on bio na čelu. Dr. Zavahiri je u spomen na organizaciju koju je predvodio napisao knjigu sjećanja pod naslovom *Konjanik pod zastavom Božjega poslanika*.

Kraj prvog nastavka

**U drugom nastavku: BIN LADIN JE OSOBNO ODGOVORAN
ZA AMERIČKU OKUPACIJU IRAKA I AFGANISTANA.**